

Decisions del CAC

1/99 (Reclamació 21/98) sobre el programa de televisió «Gente»

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en reunió celebrada el dia 12 d'abril de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb allò que estableix l'article 12.2.b) de la llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent:

Antecedents

1 Per escrit de data 17 de novembre de 1998, el Sr. J.V.L. i la Sra. H.C.V., varen formular una reclamació relativa a l'emissió de dos reportatges, els dies 29 d'octubre i 3 de novembre de 1998, dins del programa «Gente» de la primera cadena de Televisió Espanyola, en els quals s'informava dels fets que van originar un judici de faltes i que feia referència a una denúncia per tractes degradants infringits, presumptament, pels reclamants a la senyora J.B. Els fets als quals al·ludien els reportatges emesos dins l'esmentat programa, consistien en que la senyora J.B. era obligada a passar moltes hores al carrer mentre els reclamants, amb els quals convivia, restaven fora del domicili.

Els reclamants manifesten que, en cap moment, varen autoritzar la filmació d'imatges i consideren que l'emissió dels reportatges atenta contra el dret a la dignitat i la intimitat de les persones i que ha tingut com a conseqüència provocar el rebuig social dels veïns envers la família, per la qual cosa sol·liciten que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya adopti les mesures pertinents per tal d'evitar aquesta mena d'emissions.

2 El dia 23 de novembre, prèvia l'admissió a tràmit de la reclamació formulada, mitjançant escrit del President, es va donar trasllat de la mateixa a la directora del programa «Gente».

3 El dia 11 de desembre de 1998, la senyora A.F.S., directora del programa de referència, va remetre un escrit al Consell manifestant que els periodistes autors del reportatge no varen forçar en cap moment la intervenció de la senyora J.B. i que, davant la negativa dels reclamants a intervenir i explicar la seva versió, es varen limitar a informar d'uns fets, coneguts a l'entorn social dels reclamants, sense haver vulnerat el dret a la intimitat de les persones afectades.

4 El dia 1 de març de 1999, el Comitè de Coordinació del Consell va procedir al visionat dels esmentats reportatges i va acordar elaborar una proposta de decisió. Amb data 19 de març de 1999, va ésser aprovada la proposta per tal de ser presentada al Ple del Consell de l'Audiovisual.

5 El dia 12 de abril de 1999, el president del Consell va presentar la corresponent proposta de decisió al Ple del Consell:

Fonaments

Primer Els reclamants argumenten que l'emissió de dos reportatges, els dies 29 d'octubre i 3 de novembre de 1998, dins del programa «Gente», informant dels fets que van donar lloc a la denúncia i posterior judici de faltes al que s'ha fet referència en els antecedents, suposa una vulneració del seu dret a la dignitat i intimitat.

El programa «Gente» és un informatiu diari, emès pel primer canal de Televisió espanyola

entre les 20 i les 21 hores i dirigit per la senyora A.F.S. El programa, bàsicament, combina informacions relatives a persones que gaudeixen de més o menys projecció pública per raó de la seva professió o de les seves activitats, amb informacions sobre fets quotidians destacant-ne, fonamentalment, els aspectes inusitats, anècdotics i extravagants.

Els fets objecte dels reportatges que han donat lloc a la present reclamació, tant per la manca de projecció pública de les persones que els protagonitzen, com per la seva pròpia naturalesa, són fets quotidians que s'integren dins l'àmbit reservat de la vida de les persones, àmbit protegit pel dret fonamental a la intimitat personal i familiar, d'acord amb allò establert a l'article 18.1 de la Constitució. No obstant això, en tant que alguns aspectes de les relacions familiars han estat objecte d'unes actuacions judicials que han donat lloc, fins i tot, a la interposició d'un judici de faltes, és clar que, aquests fets, sense deixar de pertànyer a l'esfera privada i familiar, deixen de ser reservats i es converteixen en objecte d'un debat públic i que, en aquesta mesura, esdevé legítim el dret dels periodistes i dels mitjans de comunicació a informar-ne.

En tant que els reportatges emesos pel programa «Gente» s'han limitat a informar sobre unes persones i uns fets que han estat objecte d'unes actuacions judicials de caràcter públic, aquest Consell entén que no es pot afirmar que s'hagi produït una vulneració del dret a la intimitat personal i familiar dels reclamants, la qual cosa no obsta que els interessats, si ho creuen oportú, exercixin les accions judicials que tinguin per convenients.

Segon Tot i que no s'aprecia una frontal vulneració del dret a la intimitat personal i familiar dels reclamants per part dels autors dels reportatges, aquest Consell considera oportú subratllar que «el periodista ha d'assumir el principi que tota persona és innocent mentre no es demostri el contrari i evitar al màxim les possibles conseqüències danyoses derivades del compliment dels seus deures informatius», criteri que es recull a l'apartat 5 del Codi Deontològic de la Profesió Periodística de la Federació d'Associacions de la Premsa d'Espanya. Possiblement, en el tractament informatiu dels fets, es podria haver prescindit d'alguns elements que no aporten una informació addicional i complementària i constitueixen més aviat especulacions sobre les circumstàncies del cas. Des d'aquesta perspectiva el Consell entén que el tractament informatiu d'aquest fet, que sens dubte incideix sobre aspectes sensibles de la vida personal i familiar dels afectats, no ha tingut en compte el previsible impacte negatiu de la informació emesa a l'entorn social dels reclamants.

Per tot l'anterior, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, **ha decidit**

Primer Desestimar la reclamació formulada pel senyor J.V.L i la senyora H.C.B. en no apreciar que s'hagi vulnerat el seu dret a la intimitat personal i familiar.

Segon Comunicar aquesta decisió als reclamants i a la senyora A.F.S, directora del programa «Gente»

2/99 (Reclamació 12/98) sobre l'emissió de publicitat de begudes alcohòliques

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en reunió celebrada el dia 12 d'abril de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb allò que estableix l'article 12.2.c) de la Llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent:

Antecedents

1 Per escrit de data el 8 de juliol de 1998, la Sra. J.sc., va formular una reclamació relativa a l'emissió reiterada de publicitat de begudes alcohòliques, concretament un espot de ginebra de la marca Gordon's, en el transcurs de la programació matinal de Catalunya Ràdio tot i que la publicitat de begudes alcohòliques a les emissores públiques està prohibida per la Llei.

La reclamant sol·licita l'actuació del Consell davant Catalunya Ràdio i de qualsevol altra emissora que incompleixi la normativa.

2 Admesa a tràmit la reclamació, els serveis tècnics del Consell varen comprovar que el dia 8 de juliol de 1998, Catalunya Ràdio va emetre tres espots publicitaris de la marca de ginebra de referència.

3 A la vista dels antecedents referits, el Comitè de Coordinació del Consell va acordar donar trasllat de la reclamació al director de Catalunya Ràdio, atorgant-li un termini de 15 dies hàbils per a formular al·legacions.

4 En data 4 de febrer de 1999, la senyora M.M, Cap de l'Àrea Comercial de Catalunya Ràdio, va trametre un escrit confirmant l'emissió de falques publicitàries de la marca «Gin Gordon's» durant la programació d'estiu.

5 En data 15 de març de 1999, el Comitè de Coordinació va aprovar la proposta de decisió per tal de ser presentada al Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

6 El dia 12 d'abril de 1999, el President del Consell va presentar la corresponent proposta de decisió al Ple del Consell.

Fonaments

Primer La reclamant al·lega que l'emissió de publicitat de begudes alcohòliques està prohibida per la llei, per la qual cosa, en emetre diversos espots de la marca de ginebra indicada en els antecedents, Catalunya Ràdio hauria infringit la prohibició legal.

Certament, de conformitat amb allò establert a l'article 19.1 de la Llei 10/91 que modifica la llei 20/95, sobre mesures i accions per a la prevenció i assistència en relació amb el consum de substàncies que poden generar dependència, resten prohibides totes les formes de publicitat de begudes alcohòliques de més de 20 graus centèsimals, en els mitjans de comunicació depenents de la Generalitat i de l'Administració local de Catalunya. Catalunya Ràdio és una emissora de ràdio depenent de la Generalitat de Catalunya, per la qual cosa, es troba plenament subjecta a la prohibició establerta a la llei.

En haver-se comprovat l'emissió reiterada de publicitat d'una beguda alcohòlica de més de 20 graus, per Catalunya Ràdio, al llarg de la programació d'estiu i emissions confirmades per la pròpia emissora en el seu escrit d'al·legacions, aquest Consell entén que aquesta emissora ha infringit la prohibició establerta a l'article 19.1 de la Llei 10/91.

Per tot l'anterior, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, **ha decidit**

Primer Estimar la reclamació formulada per la senyora J.S.C., en haver-se comprovat que Catalunya Ràdio ha infringit la prohibició d'emetre publicitat de begudes alcohòliques de més de 20 graus, establerta a l'article 19.1 de la Llei 10/91.

Segon Comunicar aquesta decisió a la reclamant i a Catalunya Ràdio i sol·licitar, d'aquesta emissora, l'adopció de les mesures adequades per tal de prevenir en el futur l'emissió de publicitat prohibida de begudes alcohòliques, en les seves emissions publicitàries.

3/99 (Reclamació 22/98) sobre el programa de televisió «Les mil i una»

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en reunió celebrada el dia 12 d'abril de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb allò que estableix l'article 12.2.b) de la llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent.

Antecedents

1 Per escrit de data 16 de novembre de 1998, el President d'ANPE-CATALUNYA, Sr. J.M.F.T., va formular una reclamació que es fonamenta en els fets que a continuació es detallen:

Dins el programa «Les mil i una» de TV3, conduït pel Sr. Jordi González, l'11 de novembre de 1998, es van anar desenvolupant comentaris envers als alumnes de l'IES de Terrassa

en to de mofa. El reclamant es pregunta, perquè no hi va haver cap burla a l'escola privada.

El Sr. J.M.F. manifesta que aquestes opinions, expresades reiterativament, constitueixen un clar atemptat a la protecció dels infants i joves pel que fa a la seva pròpia intimitat, així com també contra la dignitat de la infància, la dona i la persona en general, a més de significar una manca de respecte vers els valors més fonamentals de convivència. Segons el reclamant, els comentaris que es fan en el programa en qüestió, inciten al maltractament, a la imprudència i a conductes agressives, així com a la destrucció de béns culturals com l'escola pública catalana.

El president d'Anpe-Catalunya, considera que cal potenciar models a partir dels quals es treballi per a dignificar l'escola pública catalana i la funció docent i que programes com l'esmentat no conformen un exercici de responsabilitat en aquest sentit.

2 El 27 de novembre es va comunicar al Director de Televisió de Catalunya la reclamació precedent i se li va donar un termini d'audiència per a al·legacions.

3. El dia 18 de desembre el Sr. Lluís Vilaseca i Requena, que intervé, com a Cap d'Assessoria Jurídica i apoderat, en nom i representació de Televisió de Catalunya, formula les següents al·legacions:

«Un cop analitzat l'escrit de queixa i visionat el programa del dia 11 de novembre que motiven aquestes al·legacions, s'ha d'indicar que les al·lusions a l'IES de Terrassa es van realitzar en una secció molt concreta del programa «Les mil i una».

En aquest sentit, i atenent la naturalesa de la secció del programa on es van produir les referències a l'escola pública, aquestes «informacions» que han molestat al denunciat, s'han de contextualitzar dins dels següents paràmetres:

▪ La part del programa on es fan al·lusions a l'escola de Terrassa correspon a una secció habitual en el programa «Les mil i una», on els telespectadors coneixen perfectament que els temes que es tracten ho són en clau d'humor i constitueixen una sàtira de situacions quotidianes i populars.

▪ Les manifestacions en aquesta secció del programa efectuades per un actor professional que encarna el personatge de l'Arnau Godàs, aristòcrata i classista recalcitrant, vénen contrarestades pel conductor i director del programa, senyor Jordi González, a fi i efecte, precisament, de posar el just contrapunt per poder identificar clarament que les «opinions», «comentaris» i «informacions» del personatge de ficció són fetes amb to d'humor i caricaturesc i que, per tant, ratllen l'absurd.

▪ L'al·lusió a les escoles públiques no es pot entendre en cap moment com un intent de crear opinió i, ni molt menys, de desprestigiar l'ensenyament públic davant del telespectador, ja que són realitzades des d'una vessant caricaturesca utilitzada habitualment pel personatge que realitza el reportatge. Tampoc, en cap cas, hi ha un intent ni voluntat de contraposar l'escola privada vers l'escola pública, tal i com es pretén fer veure en l'escrit de la queixa. En el reportatge en cap moment es fa ni existeix cap tipus de comparació entre l'ensenyament públic i l'ensenyament privat.

▪ El reportatge en qüestió, es va fer amb les autoritzacions pertinents dels responsables de l'Institut on van ser enregistrades les imatges, havent estat en tot moment, aquests, presents en la gravació del vídeo. Conseqüentment no es pot considerar l'emissió del reportatge com un atemptat a la protecció dels infants i joves i a la seva pròpia intimitat com es denuncia en l'escrit que contestem.

Con a conclusió, manifesta que la secció del Sr. Arnau Godàs, objecte de la queixa, s'ha d'entendre com l'ús de la sàtira en programes de televisió, la qual cosa implica l'exageració i l'humor corrosiu de les coses populars, atenent el fet que, aquest gènere comunament

acceptat, comporta que les situacions que són objecte de ser satiritzades han d'ésser interpretades justament a l'inrevés del que ens ve plantejat pel sàtir.

Sol·licita del Consell desestimar les consideracions formulades en l'escrit de la queixa.

4 El serveis tècnics del CAC han visionat el programa «Les mil i una» del dia 11 de novembre de 1998, i han constatat el següent:

El conductor del programa presenta la secció denominant-la «el túnel del temps» i/o «fragment d'investigació i denúncia periodística» per Arnau Godàs. Les imatges conformen dos apartats diferents:

A la primera part, se'ns mostra un Institut Públic de Terrassa, on l'actor realitza una prova de llengua a l'alumnat d'una classe, i, fora de l'aula, entrevista a diferents alumnes sobre el significat de determinats conceptes. Les respostes, en general, són imprecises i/o errònies.

A la segona part de la secció, en Godàs diu que vol mostrar on van els adolescents per la nit, quines tendències tenen i què pensen del sexe. Les entrevistes es realitzen en un bar de Barcelona i totes les preguntes que fa als joves són envers el sexe.

En aquest reportatge el Sr. Godàs diu que la seva pretensió és denunciar «L'adolescència i el sistema educatiu d'aquest país.»

Quan finalitza el reportatge, el conductor del programa fa una crida a totes les persones que siguin asaltades i/o envaïdes per l'Arnau Godàs, diguent-los que no tenen cap obligació de contestar els seus requeriments, doncs el programa no té res a veure amb aquesta secció.

5 El dia 12 d'abril de 1999 el President del Consell va presentar la corresponent proposta de decisió al Ple del Consell.

Fonaments

Únic «Les mil i una» és un magazin on tenen cabuda pràctiques televisives diverses (entrevistes, reportatges, actuacions musicals, esquetxos, sensacions a la carta, informacions, debats), generalment amb una gran ritualització de l'estructura discursiva, doncs acostumen a fer les mateixes seccions i, sovint, en el mateix ordre.

L'horari d'emissió de l'esmentat programa és des de les 23 h. a les 1:35 h.

Les manifestacions que es fan en la secció objecte de la reclamació, sempre són contrarestades pel conductor del programa, dient que el reportatge és capciós, tendencios i manipulat. També cal afegir que es fan en clau d'humor i caricaturesc i que, per tant, ratllen l'absurd. No hi ha cap pretensió realment informativa, ni d'opinió, sinó, solament entreteniment en clau d'humor.

Per tot l'anterior, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, **ha decidit**

Primer Desestimar la reclamació presentada pel Sr. J.M.F.T., president d'Anpe-Catalunya, en haver-se comprovat que l'espai denunciat del programa «Les mil i una» no ha incomplert cap normativa ni codi deontològic.

Segon Comunicar aquesta decisió al reclamant i a Televisió de Catalunya.

4/99 (Reclamació 28/98) sobre un anunci de «Via Digital»

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en reunió celebrada el dia 12 d'abril de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb allò que estableix l'article 12.2.b) de la Llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent:

Antecedents

1 Per escrit de data 22 de desembre de 1998, la Sra.Y.T.S., va formular una reclamació que

es fonamenta en els fets següents:

El diumenge 29 de desembre, en la franja horària compresa entre les 17h. i les 21 h., va veure un anunci de «Via Digital» a TVE1. Aquest, comença amb la imatge d'un gos –un Collie– corrent pel prat en direcció a una casa i uns nens, que van corrent al seu darrere, que li diuen: «¡Vamos Lassie!, ¡corre con mamá!».

A la següent imatge la càmera enfoca, en perspectiva des del terra, les cames d'una dona, rossa, que duu un vestit vermell molt curt. Provocadora, amb una mà recolzada a la cadera i l'altra al porxo de la casa, la sentim dir, amb un fil de veu, «Laaasiie». Tot seguit, just per on corre el gos, esclata una bomba i tornem a veure en primer pla la cara de la dona que diu sorpresa ¿Lassie? i a la nena que diu ¿Lassie?. Un avió de guerra -el que pressumptament ha fet esclatar la bomba- passa a vol ras damunt d'una trinxera sorprenent els soldats que es protegeixen i un d'ells –com no acabant-s'ho de creure– diu: ¿Lassie?.

Es veu la dona, els nens i els soldats que s'apropen a l'esvoranc produït per la bomba, mentre una veu en off diu: «Todos los géneros del cine ahora en Via digital y si te abonas ahora te regalamos siete canales de cine durante dos meses y dos noches de hotel». La càmera enfoca tots els personatges al voltant de l'esvoranc, vistos des de dins, i de més a prop a la nena que diu: «De todas formas nunca fué un buen perro»

La reclamant considera l'anunci indignant, en generar violència envers els animals, atès que la seva emissió és en horari que els nens veuen la TV.

2 El dia 17 de febrer de 1999, el Comitè de Coordinació del CAC, visionà l'esmentat anunci i acordà realitzar la corresponent proposta de decisió.

3 El dia 12 d'abril de 1999, el Ple del Consell aprovà aquesta decisió a proposta del President.

Fonaments

Únic La norma 7 del Còdi de conducta publicitària de l'Associació d'Autocontrol de la Publicitat, diu: «La publicitat no haurà d'incloure continguts que atemptin contra els criteris operants del bon gust i el decor social, així com contra els bons costums». El respecte al bon gust, el decor social i els bons costum, exigeixen dels publicitaris una diligent atenció, envers els continguts dels seus anuncis, amb l'objecte de no sobrepassar, des d'una perspectiva ètica i deontològica, els límits imperants. Aquest, és un territori de difícil regulació, controvertit i opinable, i dominat per la subjectivitat. Sempre pot ocórrer que algun sector de la nostra societat o algun destinatari de la publicitat, s'ofengui pel contingut del missatge que es transmet.

Ha decidit

Primer Desestimar la reclamació presentada per la Sra. Y.T.S contra l'anunci «Via Digital», considerant que en el cas que ens ocupa, els creatius no pretenen ferir la sensibilitat del destinatari del missatge i només utilitzen un recurs publicitari.

Segon Comunicar aquesta decisió a la reclamant, així com a Via Digital.

5/99 (Reclamació 26 i 27/99) sobre el videojoc Carmageddon

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que ha tingut lloc el 17 de maig de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb el que estableix l'article 12.2.b de la llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent:

Antecedents

Primer El 27 de novembre de 1998, el Síndic de Greuges de Catalunya, va formular una reclamació relativa a l'existència al mercat d'un videojoc anomenat Carmageddon, que exalta

la violència gratuïta. L'esmentat videojoc es ven a l'estat espanyol sense cap mena de trava, mentre que a d'altres països està prohibit totalment o parcial. El Síndic es qüestiona sobre si la venda d'aquest producte pot vulnerar els drets dels infants, i més concretament l'article 35 de la Llei 8/1995, de 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i adolescents. Demana del Consell que consideri quines mesures s'han d'adoptar per tal d'evitar la venda d'aquest producte.

Segon El 3 de desembre de 1998, la Sra.M.C.J.C., formula una reclamació en relació a la venda i difusió a diferents centres comercials (El Corte Inglés, Fnac i Tecno Planet), d'uns videojocs anomenats Carmageddon I i II. La reclamant considera que aquests videojocs vulneren els Drets Humans i demana que siguin retirats del mercat al més aviat possible, perquè poden conduir a trastorns psicològics i de convivència.

Tercer Admeses a tràmit ambdues reclamacions, els serveis tècnics del Consell varen comprovar el contingut dels esmentats videojocs:

Carmageddon I: En aquesta versió hi ha la possibilitat de posar-hi un password per accedir a la versió de vianants, és a dir, persones, i efectes especials amb sang de color vermella. Sense aquest password, els infants només accedeixen a la versió de robots, amb la sang de color verda; la resta del joc no té cap altra alteració. Els vianants són homes i dones, grans i joves, alguns d'ells amb disminucions físiques, per exemple avis amb crosses, amb caminadors, etc..., cal dir, però, que aquests casos no en són majoria. Generalment els personatges es repeteixen i sembla que resucitin: per una banda, si tornem enrera en el joc, els cossos que hem esclafat encara romanen al terra, si bé, per altra banda, els mateixos personatges els anirem trobant durant la partida. Si retrocedim, l'espectacle és aterridor: cossos espargits pel terra, taques de sang pertot arreu i efectes especials de so ja que, en rodolar el cotxe pel damunt dels cossos sentim l'escarrinx dels ossos contra el terra.

L'actuació dels vianants, quan s'adonen que el cotxe que tenen al davant vol atropellar-los, consisteix la majoria de vegades a quedar-se quiets. Alguns criden i/o aixequen els braços, corren, o s'agenollen demanant clemència. A les diferents pantalles analitzades hi ha tot tipus de personatges (policies, jugadors de futbol, esquiadors...) i també animals.

Carmageddon II: L'objectiu del joc (a part de gaudir-ne al màxim produint tots els danys i atropellaments possibles) és, conduir, fer curses i arribar a la fase final del joc. El joc està organitzat en 10 grups, cadascun dels quals conté tres curses i una missió. En acabar una missió es passa al grup següent on hi ha un entorn diferent amb vianants nous. La quantitat de vianants que es poden matar depèn de la pantalla en què ens trobem i oscil·la de 200 a 1100 persones, aproximadament. Hi ha l'opció d'activar la tecla d'aparició d'animals i també poden aparèixer gegants i capgrossos. Els vianants són molt variats i es comporten de manera diversa (ballen, s'arrossegueu pel terra, s'agenollen, fugen corrent, són suicides o es tornen immortals). Cada vegada que es comet una acte transgressor se senten missatges d'incitació a més violència utilitzant un llenguatge groller. Els crits, a diferència del Carmageddon I, tenen una gamma molt variada i poden ser de sorpresa, de pànic, o de terror.

En definitiva, es tracta de cometre el màxim d'actes delictius sense que prevalgui cap ordre o norma social establerta; impera el plaer de matar i de destruir.

Quart El Consell de l'Audiovisual de Catalunya no té competències a l'àmbit dels videojocs. Essent així, els serveis tècnics del Consell han realitzat gestions amb la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya i amb l'Instituto Nacional del Consumo del Ministerio de Sanidad y Consumo, sol·licitant-los informació envers si aquests, o d'altres organismes de la Generalitat, o de l'Estat, tenien competència en aquesta matèria, per tal de remetre'ls les reclamacions pertinents. En la seva resposta informaven al Consell que, cap de les dues Administracions ostenta facultats d'intervenció.

Cinquè El 17 de març de 1999, el President del Consell va adreçar un escrit a l'Excm. Sr.D.

José Mena Álvarez, fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sol·licitant-li informació sobre la possibilitat que, amb la distribució dels esmentats videojocs als comerços d'Espanya, hi poguessin haver responsabilitats penals per comissions de delictes tipificats com a incitació a la violència, o, per vulneració dels drets fonamentals.

Sisè El 19 d'abril de 1999, el fiscal en cap, ens informa que el codi Penal, a l'article 510.1, observa sota l'epígraf «los delitos cometidos con ocasión del ejercicio de los derechos fundamentales y de las libertades públicas garantizados por la Constitución», la conducta dels qui provoquin la discriminació, l'odi i la violència contra grups i associacions, per motius racistes, antisemites o d'altres, referents a la ideologia, a la religió i/o creences, a la situació familiar, a la pertinença dels seus membres a una etnia o raça, al seu origen nacional, al sexe, a la orientació sexual, o a la seva malaltia i/o minusvalidesa.

El legislador penal assumeix la sanció de les conductes provocadores de violència amb un ampli ventall de previsions de protecció, però, en cap cas arriba sota l'esfera penal la punició per la provocació a la violència genèrica, més enllà de l'àmbit protector esmentat.

El fiscal en cap conclou l'informe argumentant que, en els videojocs esmentats, la violència esdevinguda és genèrica ja que les víctimes no pertanyen a cap dels grups protegits per l'article 501.1 del codi penal; per tant, no s'escau d'incoar diligències d'investigació, a l'empara de l'article 785 bis de la Llei d'enjudiciament criminal o de l'article 5 de la Llei 50/81, que regula l'estatut orgànic del Ministeri Fiscal.

També, el fiscal en cap, ens envia adjunt un informe de la fiscal coordinadora del serveis de protecció de menors, adreçat a l'Excm. Síndic de Greuges, on li diu que, des del punt de vista penal, l'actuació que es denuncia no pot ser perseguida com a infracció jurídica més o menys greu, ja que l'exaltació de la violència dins del contingut d'un videojoc, no està tipificada en el codi penal com a conducta punible i, per tant, no pot ser perseguida la venda dels esmentats videojocs. Pel que fa a la possible infracció de l'article 35 de la Llei 8/95 de 27 de juliol, d'atenció i protecció als infants i adolescents, explicita que la conducta sancionable seria la venda i lloguer de qualsevol material audiovisual que contingués missatges contraris als drets i les llibertats fonamentals reconeguts en l'ordenament jurídic vigent. Declara que, l'àmbit competencial de la fiscalia de menors és la protecció dels menors en situació de desemparament efectiu.

Setè El 17 de maig de 1999, el president del Consell, presenta la corresponent proposta de decisió al Ple de Consell.

Fonaments

Primer L'article 35 de la Llei 8/95, de 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i adolescents, preceptua que no és permès de vendre ni de llogar a infants i adolescents vídeos, videojocs o qualsevol altre material audiovisual, que contingui missatges contraris als drets i les llibertats fonamentals reconeguts en l'ordenament jurídic vigent, que incitin a la violència i a activitats delictives, a qualsevol mena de discriminació o que tinguin contingut pornogràfic. No és permès tampoc de projectar-los en locals o espectacles on sigui admesa l'assistència d'infants o d'adolescents, ni de difondre'ls per qualsevol mitjà entre infants o adolescents.

No obstant això, la Llei s'aplica només als menors d'edat, definint «infant» com tota persona menor de dotze anys i «adolescent» com tota persona amb una edat compresa entre els dotze anys i la majoria d'edat establerta per la llei (18 anys). Cadascun dels videojocs esmentats conté un advertiment a l'estoig que especifica que pot ser susceptible per a persones menors de 18 anys i s'hi encercla el número 18. Aquesta classificació la realitza l'organisme BBFC (British Board of Film Classification), encarregat de classificar per edats els jocs i pel·lícules que es comercialitzen, a partir de la realització d'una demostració de 4 minuts de duració.

Tenim en compte tot l'anterior, en reservar-se la venda d'aquests productes per als majors de 18 anys, no hi ha incompliment de l'article 35, de la Llei 8/95, sobre la venda i lloguer.

Segon A diferència d'Alemanya, d'Estats Units o d' Austràlia, ni a Espanya ni a Catalunya existeix cap organisme de l'Administració pública que tingui competències per a controlar el contingut d'aquests videojocs. Així mateix, en el Codi penal, tampoc es troba tipificada com a conducta delictiva l'assumpció que, del seu contingut, en facin els usuaris.

Per tot l'anterior el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, **ha decidit**

Primer Fer constar que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, no té competències en matèria de videojocs.

Segon Constatar la necessitat que, bé per part del poder legislatiu, de l'estatal o de l'autonòmic, es prenguin mesures legislatives envers videojocs amb característiques com les esmentades. Així, aquest Consell s'adreçarà al Senat, al Congrés de Diputats i al Parlament de Catalunya, per tal que puguin valorar la conveniència de regular la venda de videojocs amb contingut similar als que han ocasionat les presents reclamacions.

Tercer Fins que no s'assoleixi la legislació d'aquests videojocs, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya recomana als pares i adults que, en cas de comprar-los, prenguin les mesures oportunes per tal que no siguin utilitzats per menors d'edat.

Quart Comunicar aquesta decisió a l'Excm. Sr. Síndic de Greuges de Catalunya i a la Sra. M.C.J.C..

6/99 (Reclamació 3/99) sobre l'emissió d'un anunci de pa integral

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que ha tingut lloc el 17 de maig de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb el que estableix l'article 12.2.c) de la Llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent:

Antecedents

Primer Per escrit de 15 de febrer de 1999, la Presidenta de l'Institut Català de la Dona ens adreça una reclamació presentada per la Sra. G.B.F., relativa a l'emissió d'un anunci de «Pa integral Línea» per Antena 3. En aquest anunci es veu una noia asseguda al wc amb els pantalons abaixats i la reclamant considera de molt mal gust filmar un aspecte tant íntim d'una persona.

Segon Admesa a tràmit la reclamació, el Comité de Coordinació del Consell va analitzar l'esmentat anunci i en va remetre còpia al fabricant del producte GRUPO PANRICO, atorgant-li un termini de 15 dies hàbils per a formular al·legacions.

Tercer El 23 d'abril de 1999, el Sr. X.D., Director de Marketing, del GRUPO PANRICO, va enviar-nos l'escrit d'al·legacions. El Sr. D. qualifica com a molt respectable l'opinió de la reclamant envers al mal gust de l'anunci, no obstant això, argumenta que els estudis de mercat mostren que són majoria les persones que, a més de no rebutjar l'anunci, valoren molt positivament el tractament exquisit que se n'ha fet de la imatge.

Quart El 17 de maig de 1999, el President del Consell presenta la corresponent proposta de decisió al Ple del Consell.

Fonaments

Primer La Llei General de Publicitat, 34/1988 d'11 de novembre, no fa referència en cap dels seus articles al bon gust o mal gust a la publicitat.

Segon El Codi de Conducta Publicitària de l'Associació d'Autocontrol de la publicitat, a l'apartat 8è, explicita: «la publicitat no haurà d'incloure continguts que atemptin contra

els criteris del bon gust i el decor social, així com contra els bons costums». Per tot l'anterior, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, **ha decidit**

Primer Desestimar la reclamació de la Sra. G.B.F. contra l'anunci pa integral Primera Línea, perquè la fonamenta en un criteri personal. El mal gust és un criteri subjectiu, opinable i subjecte a convencions; essent així, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya no pot examinar aquesta qüestió ja que, de fer-ho, la conclusió emesa podria ésser valorada com una censura encoberta.

Segon Comunicar aquesta decisió a l'empresa PANRICO, així com a la reclamant Sra. G.B.F. amb la indicació que, si ho considera oportú, pot dirigir-se a l'Associació d'Autocontrol de la Publicitat, en fonamentar-se la seva queixa en la inobservància de l'article 8è del Codi de Conducta Publicitària.

7/99 (Reclamació 6/99) sobre un anunci de l'Aliança

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que ha tingut lloc el dia 17 de maig de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb el que estableix l'article 12.2.b) de la Llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent:

Antecedents

Primer Per escrit de 23 de març de 1999, la Sra. M.B.M., va formular una reclamació relativa a l'emissió d'un anunci de l'Aliança. Segons la reclamant, aquesta mútua privada capitalitza inadecuadament la commemoració del 50è aniversari dels Drets Humans, en vincular-los als serveis que presta als seus associats. La Sra. B. va demanar a un agent comercial que li expliqués les condicions generals de la pòlissa i, en no dir-li res especialment sobre la admissió o no de malalts amb la patologia de la Sida, li va preguntar si aquesta malaltia estava coberta per l'assegurança; la resposta que va obtenir va ser: «Por supuesto que no». La reclamant troba inadmissible la vinculació del drets humans a uns serveis amb finalitat lucrativa i conclou que, l'espot de l'Aliança, és publicitat enganyosa. També, l'Oficina per la no Discriminació, Coordinació de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, ens ha adreçat un escrit donant suport a la reclamació de la Sra. B. i demanen la rectificació de l'anunci ja que fereix la sensibilitat de molts col·lectius que són exclosos de la Mútua.

Segon Admesa a tràmit la reclamació, el Comitè de Coordinació del Consell va analitzar l'esmentat anunci i va acordar remetre la reclamació a La Quinta de Salut «L'Aliança», atorgant-li un termini de 15 dies hàbils per a formular al·legacions.

Tercer Durant el mes d'abril, aquest Consell ha rebut tres reclamacions més que donen suport a la reclamació de la Sra. B.; corresponen a les següents associacions: «Projecte dels Noms. El Tapís Memorial de la Sida; ATOS (Asociación para el Transplante de Organos a Seropositivos); ACTUA (Associació de persones que vivim amb VIH).

Quart El 21 d'abril de 1999, la Sra. M.P., Directora de Màrqueting de l'Aliança, ens va trametre l'escrit d'al·legacions en el qual manifesta :

a: Aquesta entitat asseguradora no vulnera cap dels drets reconeguts a la Constitució Espanyola i proporciona als seus associats aquelles prestacions que hagin subscrit, no incorrent en cap discriminació per raó de sexe, raça, religió i ni molt menys per malaltia;

b: L'entitat, de previsió social, com tantes altres té establerts determinats requisits d'admissió que els sol·licitants han d'acomplir per a ingressar a l'entitat com a socis. Tant els requisits com les exclusions es troben determinats i detallats en el Reglament d'Assegurances de l'entitat.

L'entitat entén que, l'obligatorietat d'acomplir uns determinats requisits i l'establiment

d'unes exclusions, per tal de ser soci, no suposa en cap cas una transgressió ni dels drets humans, ni dels drets reconeguts a la Constitució. Es tracta, només, de regular uns requisits mínims per tal d'assegurar la viabilitat de l'entitat.

c: L'anunci objecte de la reclamació «ELS DRETS HUMANS (SEGONS L'ALIANÇA)», té com a objectiu principal informar al públic en general d'alguns dels molts drets dels que poden gaudir els mutualistes de l'entitat. Drets, vistos des d'una perspectiva molt concreta (l'assistencial) i lògicament des de l'Aliança. En cap cas, aquesta entitat ha volgut enganyar o falsejar una realitat i només es pretén publicitar una informació que és veraç i fidedigna. Pel que fa a la suposada vinculació de l'essència dels drets humans amb els serveis que presta l'entitat, cal dir que l'objectiu no ha estat aquest; de pretendre-ho, seria un projecte excessivament ambiciós i d'impossible acompliment perquè la declaració dels Drets Humans consta d'una enumeració de drets tan àmplia, tan exhaustiva i de contingut tan heterogeni que fa que, vincular una activitat tan concreta com l'assistencial, a la Declaració dels Drets Humans, esdevingui una tasca impossible.

Cinquè El 26 d'abril de 1999, el Comitè de Coordinació del Consell va visionar l'esmentat anunci, la descripció del qual és la següent:

Comença l'espot anunciant «ELS DRETS HUMANS (SEGONS L'ALIANÇA)»,

a: Queden abolits els horaris (atenció mèdica 24 hores)

b: Tothom està obligat a riure (dentista gratis pels menors de 9 anys)

c: Podràs viure segons les lleis de la natura (medicina natural-homeopatia i acupuntura).

Del paràgraf anterior, mentre una veu en off diu la primera part de la frase, a la pantalla es veu sobreimpresa el que hi ha assenyalat entre parèntesis. A la última imatge de l'anunci la veu i el text coincideixen: L'Aliança. Assegurem els teus drets, i, sota de les dues frases, hi afegeixen un número de telèfon.

Sisè El 3 de maig de 1999, el President del Consell va presentar la corresponent proposta de decisió al Ple del Consell.

Fonaments

Primer La Llei general de publicitat 34/1988, d'11 de novembre, a l'article 4, especifica: «es enganyosa la publicitat que de qualsevol manera, –incloent la presentació– indueixi o pugui induir a error als seus destinataris, que afecti la seva economia, i que perjudiqui o pugui arribar a perjudicar un competidor. Així mateix, també és enganyosa, la publicitat que silenciï dades fonamentals dels béns, activitats o serveis, quan l'esmentada omisió indueixi a error als seus destinataris». D'acord amb els articles 5 i 5.3. «Les condicions jurídiques i econòmiques d'adquisició, d'utilització i de lliurament dels béns i de la prestació dels serveis» determinen els elements i/o indicacions que cal tenir en compte per a valorar si una publicitat és enganyosa.

Aquest Consell observa que, tant al començament com al final de l'anunci, es parla d'uns drets condicionats a la pròpia mútua i això els desvincula de la Declaració de Drets Humans de NN.UU, en conseqüència, no es pot considerar un cas de publicitat enganyosa.

La referència que fa als DRETS HUMANS resta condicionada a la frase «segons l'Aliança» i d'aquests drets que publicita, se'n poden beneficiar els seus assegurats mitjançant el corresponent contracte i pòlissa.. La pòlissa, és la prova de l'existència d'un contracte d'assegurança i comprèn unes condicions generals, unes condicions particulars, i, si escau, unes condicions especials, signades per ambdues parts..

A l'espot de la Aliança no es parla dels malalts de la Sida i no oferir aquest servei no implica vulnerar la norma esmentada anteriorment sobre publicitat enganyosa. El Consell coincideix amb la reclamant que, els malalts amb la patologia de la Sida tenen una problemàtica molt complexa i que, per aquest motiu, pateixen moltes exclusions de l'àrea social i afectiva; però aquest tema caldria tractar-lo en altres àmbits, que no són competència

d'aquest Consell.

Per tot l'anterior, El Consell de l'Audiovisual de Catalunya, **ha decidit**

Primer Desestimar la reclamació presentada per la Sra. M.B.M., en haver-se comprovat que L'Aliança no ha infringit l'article 4 de la Llei general de publicitat 34/1988, sobre publicitat enganyosa.

Segon Comunicar aquesta decisió a la reclamant, a la Oficina per a la no Discriminació (Coordinador de drets civils), a ATOS (Asociación para el trasplante de Organos seropositivos), a Projecte dels NOMS, a ACTUA, i a l'Aliança.

8/99 (Reclamació 4/99)
sobre el programa de
televisió «Les mil i una»

El Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que ha tingut lloc l'1 de juny de 1999, prèvia deliberació i per unanimitat, d'acord amb el que estableix l'article 12.2.b) de la Llei 8/1996, de 5 de juliol, emet la decisió següent:

Antecedents

Primer Per escrit del 19 de febrer de 1999, el Síndic de Greuges, Excm. Sr. Anton Cañellas i Balcells, ens tramet còpia de la reclamació del Sr. A.J.C.P., president del club esportiu BCN Crackers (Hockey en cadira de rodes), referent al contingut del programa «Les mil i una» del 28 d'agost de 1998. Segons el reclamant, durant l'emissió del programa es va mostrar un número d'un compte corrent, juntament amb el logotip de «Les mil i una», amb la finalitat de recaptar diners per tal que uns nens, afectats de distròfia muscular, poguessin anar a EEUU a rebre un tractament. El Sr. c. manifesta que la informació que es va donar sobre la distròfia muscular indueix a error i confusió als aproximadament 1.800 nens que pateixen aquesta malaltia a Catalunya; així, tant ell com altres membres de l'entitat, es posaren en contacte amb personal del programa demanant-los la rectificació de la informació emesa, emparant-se en el «dret de rèplica», però, la seva petició no va ésser atesa. Argumenta que, com a col·lectiu d'afectats, mai s'havien trobat en un cas així ja que, sempre els havien donat el dret a explicar la situació real de la distròfia muscular progressiva i la inexistència de cap tractament arreu del món. Demanen que el Consell intercedeixi davant de TV3 i del programa «Les mil i una», per tal que els donin l'oportunitat d'explicar la realitat d'aquesta malaltia.

Segon Admesa a tràmit la reclamació, el Comitè de Coordinació del Consell va acordar enviar-ne còpia al director de Televisió de Catalunya, atorgant-li un termini de 15 dies hàbils per a formular al·legacions.

Tercer El 6 d'abril de 1999, el Sr. Lluís Oliva, director general de Televisió de Catalunya, ens va trametre l'escrit d'al·legacions on manifesta el següent:

a: Que en el programa «Les mil i una» del dia 28 d'agost, es va anunciar el viatge de dos nens afectats de distròfia muscular a Memphis (EUA), per tal de seguir-hi un tractament. Que la informació sobre aquest tractament va ser contrastada durant el programa, mitjançant trucades telefòniques de famílies afectades i metges especialistes que van informar sobre el tractament que ofereix el Dr. Law de Memphis.

b: Que, amb motiu d'aquestes actuacions, al final del programa es va emetre una comunicació d'una metgessa especialista, la qual puntualitzava que la malaltia no te cura enlloc del món, tot i que encoratjava la família a continuar «lluitant» en aquesta direcció, fent esment de les aportacions de la societat catalana derivades de la «Marató de TV3».

c: Que, pel que fa a la difusió de les dades d'un compte corrent, la iniciativa de la recaptació d'aquests diners va ser del tot aliena a TVC, ja que el rètol del compte es va mostrar en el context de la intervenció de tres persones que coordinaven la recaptació per a la família

dels nens malalts.

d: Que, TVC va donar un tractament objectiu al tema, doncs, en el mateix programa, es van contrastar les referències a les possibilitats de curació de la malaltia.

e: Que, en cap cas es va atemptar contra principis o drets fonamentals de les persones. Que pel que fa al dret de rectificació, (Llei orgànica 2/1984 de 26 de març) sense perjudici dels requisits formals procedents en quant a terminis, no concorren els supòsits de fet per a tal rectificació. Que, durant l'emissió del programa, es van aclarir els aspectes relatius a la malaltia que podrien haver originat confusió.

Quart El dia 26 d'abril de 1999, el comitè de coordinació del Consell, va visionar l'esmentat programa, la descripció del qual és la següent:

El conductor del programa, Sr. Jordi González, explica que la trucada que està fent no té com a finalitat felicitar ningú, sinó que és deguda a un encàrrec que li han fet. Parlarà amb la família de dos nens, de cinc anys, que van a EEUU per a rebre un tractament per a la distròfia muscular progressiva, la qual, diu, en aquest país no té cura i podrien morir abans de fer els vint-i-cinc anys. Passat el moment de les presentacions, a la pregunta del Sr. González sobre si els nens saben que els van a operar, la mare respon: «ara només és la primera visita i el tractament començarà d'aquí a uns mesos».

Al plató, tres persones expliquen la campanya que han fet a les comarques tarragonines, –en la qual han col·laborat moltes persones voluntàries–, per recaptar cinquanta milions de pessetes i fer possible el trasllat dels nens a EEUU per a rebre un tractament per a la distròfia muscular progressiva que pateixen. Expliquen que encara els en falten cinc –de milions– i, prèvia autorització de la mare, ensenyen una fotografia d'ambdós nens –amb la inscripció «Ayúdanos a vivir»– en la qual hi ha els números dels comptes corrents on es poden fer les aportacions.

Cap a la meitat del programa (1:12:58), el Sr. González diu que han trucat moltes persones demanant que tornin a mostrar les dades bancàries ja que, quan ho havien fet, no hi havia hagut temps suficient per a prendre'n nota. Així, es tornen a mostrar les dades bancàries però, aquesta vegada, els dos comptes ocupen gairebé tota la pantalla i a la banda esquerra es veu el logotip del programa. Quan falten vint minuts per acabar, anuncien un e-mail d'una doctora de Barcelona especialista en neurologia, i hi llegeixen: «Us escric per a informar-vos que desgraciadament no existeix actualment cap tractament arreu del món que curi la distròfia muscular, però, en tot cas, aprofito igualment per a animar la família de l'Eric i l'Ivan. S'estan fent molts avenços en la matèria i encara se'n faran més, en part, gràcies a les aportacions que està fent la població de Catalunya i gràcies a la marató que TV3 va fer l'any passat». Després de llegir aquest e-mail no fan cap més comentari sobre el tema.

Cinquè L'1 de maig de 1999, el Sr. A.J.C., atenent la nostra petició, presenta al Consell un dossier amb documentació relativa a la distròfia muscular progressiva, el qual inclou:

a: Documentació i escrits científics que informen sobre la distròfia muscular progressiva; definició, tipus i evolució de l'esmentada malaltia i diversos articles sobre el tractament que aplica el Dr. Law, de Memphis. Aquests escrits constaten que encara no hi ha, enlloc del món, cap tractament que curi aquesta malaltia i que, de ser possible la cura no ho seria per la tècnica de mioblasts, (tècnica utilitzada a la clínica privada del Dr. Law) sinó per curació genètica. Remarquen que, l'esmentat doctor, mai ha publicat els seus resultats a revistes científiques i que només comunica les seves experiències per Internet.

b: Documentació gràfica de la campanya «Ayúdanos a vivir» realitzada a Vilanova i la Geltrú i Reus, sobre els bessons Ivan i Eric. Són articles de diversos diaris locals que reflecteixen la campanya de solidaritat amb els nens malalts i les controvèrsies que provoca la tècnica del Dr. Law.

c: Col·lecció d' e-mails enviats al programa «Les mil i una»: al director de TV3, a la Sra. c.B.,

(directora de la Marató sobre la distròfia) i a la Sra. M.R., (subdirectora de «Les mil i una») amb les consegüents respostes adreçades al reclamant.

L'objectiu del Sr. c. és aconseguir que els telespectadors, mitjançant la intervenció d'especialistes en la matèria, rebin una informació veraç sobre la realitat d'aquesta malaltia. Així, diu, s'evitaria que persones afectades tinguessin falses expectatives per una informació o notícia, de la qual no se n'ha explicat tota la realitat. Ell mateix, com a part afectada, (té un fill amb aquesta malaltia) arran de la campanya per a «salvar» els bessons, ha hagut de respondre a moltes preguntes com a pare i com a responsable del col·lectiu que representa.

Aquest Consell entén la preocupació dels pares i familiars dels afectats, en el sentit que situacions com l'esdeinguda a «Les mil i una» puguin afavorir la confusió i les falses expectatives sobre la cura de la distròfia muscular progressiva. Pel que fa a aquest cas, però, les falses expectatives han estat originades pel coratge d'uns pares que han volgut que els seus fills seguissin un tractament que, de ben segur, ningú els n'ha assegurat un bon resultat però que, tot i així, no se n'han pogut estar d'experimentar-lo. En aquest sentit, valorem molt positivament la tasca que duu a terme el Sr. c., com a responsable de l'entitat que representa, en facilitar una informació clara i sense embulls als afectats de la malaltia.

Sisè L'1 de juny de 1999, el president del Consell presenta la corresponent proposta de decisió al Ple del Consell.

Fonaments

Únic La Llei orgànica 2/1984, de 26 de març, reguladora del dret de rectificació, a l'article 1er, especifica: Tota persona, natural o jurídica, té el dret a rectificar la informació difosa per qualsevol mitjà de comunicació social, de fets que l'al·ludeixin, que consideri inexactes i que la divulgació dels quals puguin ocasionar-li un perjudici. Podran exercitar el dret de rectificació el perjudicat al·ludit o el seu representant.

Així, si el dret de rectificació només el pot exercir la persona al·ludida directament, en aquest cas, les persones al·ludides són l'Ivan i l'Eric, i no ho són les persones que pateixen la malaltia de la distròfia muscular progressiva. Cal considerar també que, encara que a última hora, el programa «Les mil i una» va emetre el comunicat que la malaltia no té cura i, amb això, aclariren l'aspecte que havia quedat confús a l'inici del programa.

Per tot l'anterior, el Consell de l'Audiovisual **decideix**

Primer Desestimar la reclamació presentada pel Sr. A.J.C., president del Club Sportiu BCN Crackers (Hockey en Cadira de Rodes), en haver-se comprovat que TVC no ha infringit l'article 1 de la Llei 2/1984, que regula el dret de rectificació.

Segon Comunicar aquesta decisió al reclamant i al director de Televisió de Catalunya.